ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 7.50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘΜΟΣ 58

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ,, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Μαΐου 1907

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνος
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΑΚΙΝΗΤΩΝ ΠΡΟΙΚΩΝ ΚΑΙ ΦΟΡΟΙ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

Ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου

(Συνέγεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

II

Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐκποιήσεως τῶν προικῴων ἀκινήτων δὲν εἶνε ἀπόλυτος, καὶ ἐν ταῖς πηγαῖς εὑρηνται θέματα καθ' ἃ αὕτη ἀργεῖ (πρβλ. N. 1 πρ. 7 πρ. § 1, 16, 78 § 2 Π. N. 5.3 καὶ N. 49 § 1 Π. N. 24.3 καὶ N. 2. K. 5-23) ὡς δὲ παρετηρήθη, ταῦτα δὲν ἀποτελοῦσιν ἐξαιρέσεις εἰδικὰς ἀλλ' εἶνε θέματα ἐφαρμογῆς γενικωτέρας ἀρχῆς καθ' ἣν ἀργεῖ ἡ ἀπαγόρευσις εἰς τὰς alienationes quae vetustinem causam vel originem juris habent necessariam (N. 13 Π. 10-2 πρβλ. Bachofen Ausgewählte Lehren des Veräusseserungsverbot des fundus dotalis σελ. 95—66).

Ἐν σχέσει δὲ πρὸς ταῦτα ὁ Czyhlarz ἐν διατριβῇ του περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, δημοσιευθείσῃ ἐν τῇ Zeitschrift für Civilrecht und Process τομ. 22ῳ σελ. 404 καὶ ἑ. (ν. σ.) ἐξετάζων τὸ ζήτημα τοῦ ἐκ τοῦ νόμου ἐνεχύρου δι' ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ συζύγου, ἂν ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν προικῴων ἀκινήτων, δέχεται, ὅτι ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τούτων ἐν γένει καὶ δὲν παρακωλύεται ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκποιήσεως, διότι τοῦτο δὲν εἶνε τῆς θελήσεώς του προϊόν, ἀλλὰ νόμιμος συνέπεια τῆς ἀπαιτήσεως καὶ ἂν ἤθελε νὰ ἀποκλείσῃ τις τὸ συνεπείᾳ ταύτης ἐκ τοῦ νόμου ἐνέχυρον καὶ τῶν προικῴων ἔδει νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸν σύζυγον τὴν σύναψιν τῶν ἐνοχῶν, αἵτινες ἔχουσι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, καίτοι ὅλως ἀσχέτων πρὸς τὸ προικῷον, ὅπερ εἶνε πέραν τοῦ σκοποῦ τοῦ Ἰουλιανοῦ νόμου. Περαιτέρω δ' ὡς πρὸς τοῦτο ἐπικαλεῖται τὰ κρατοῦντα ἐκ τῆς διὰ τῆς Oratio Severi εἰσαχθείσης ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἀκινήτων τῶν ἀνηλίκων, καθ' ἃ ἐπίσης ἀνίσχυρος ἡ ἀπαγόρευσις ὡς πρὸς τὸ ἐκ τοῦ νόμου ἐνεχυρον (N. 2 3 Π. 27,9), καὶ προσέτι καὶ τὴν εἰδικὴν 4 K, 8,15, καθ' ἣν ρητῶς ὁρίζεται ὅτι τὸ ἐκ τοῦ νόμου ἐνέχυρον τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν πριμιπιλαρίων (προμηθευτῶν τοῦ Στρατοῦ) ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν προικῴων. Ὅ,τι δὲ ἰσχύει ἐπὶ τοῦ ἐκ τοῦ νόμου ἐνεχύρου ἀναμφισβητήτως ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς παρ' ἡμῖν ἐκ τοῦ νόμου παρέχεται τίτλος πρὸς ὑποθήκην. Εἴτε ἡ ὑποθήκη κτᾶται ἀμέσως σιωπηρῶς ἐκ τοῦ νόμου εἴτε, ὡς κατὰ τὸ ἡμέτερον περὶ ὑποθηκῶν σύστημα, ἐκ τοῦ νόμου παρέχεται ὁ τίτλος καὶ ἡ ὑποθήκη κτᾶται δι' ἐγγραφῆς εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ βιβλία, οὐδεμία κατὰ νόμον διαφορά. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἡ ὑποθήκη ἐπέρχεται ἐκ τοῦ νόμου καὶ ὄχι ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ ἰδιοκτήτου. Καὶ κατὰ τὴν γνώμην ταύτην, ὡς πρὸς τὸ ἀνωτέρω ζήτημα τῆς ὑποθήκης, ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐκ τοῦ φόρου τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὸ προικῷον ἀκίνητον ὀφειλὴν δύναται νὰ ἀποκτηθῇ ἐπὶ τούτου ὑποθήκη, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν ἐν γένει ὀφειλὴν τοῦ συζύγου, δι' ἣν ἐκ τοῦ νόμου παρέχεται τίτλος πρὸς ὑποθήκην. Καθ' ἁπάσας τὰς σχετικὰς περιπτώσεις ταύτας ἀργεῖ ἡ ἀπαγόρευσις ὡς πρὸς τὴν ἐπερχομένην ἐκποίησιν quia haec alienatio non est voluntaria (N. 1 πρ. Π. 23,5).

III

Τὴν γνώμην του ὅμως ταύτην καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀποκρουομένην κατεπολέμησε βραδύτερον καὶ ἐγκατέλιπε καὶ αὐτὸς ὁ Czyhlarz ἐν τῇ κατόπιν δημοσιευθείσῃ κλασικῇ περὶ προικὸς μονογραφίᾳ του (das römische Dotalrecht σελ. 203, σημ. 12).

Ὡς καὶ ὁ ἴδιος παρετήρησεν, ἡ ἀναλογία τῆς Oratio Severi πρὸς τὴν Lex Iulia δὲν εἶνε ἐπιτυχής, διότι τῆς μὲν ἡ ἀπαγόρευσις εἰσήχθη πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἀνηλίκων τοὺς ὁποίους καὶ ἀφορῶσιν αἱ δι' ἐνεχύρου ἀσφαλιζόμεναι ὀφειλαὶ καὶ συνίστανται εἰς περιορισμὸν τῆς ἐξουσίας τῶν ἐπιτρόπων τούτων, ἐνῷ ἐν προκειμένῳ ἡ ἀπαγόρευσις ὁρᾷ τὸ συμφέρον τῆς γυναικὸς καὶ συνίσταται εἰς περιορισμὸν τῆς ἐξουσίας τοῦ ἰδιοκτήτου συζύγου, τὸν ὁποῖον καὶ ἀφορῶσιν αἱ σχετικαὶ ὀφειλαί. Ἄλλη ἑπομένως ἡ τοῦ ἑνὸς νόμου ἀρχὴ καὶ ἄλλη ἡ τοῦ ἑτέρου καὶ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴ τῶν κρατούντων ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ὡς πρὸς τὸν ἕτερον δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ.

Ὡς πρὸς τὸ ὅτι δὲ κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἐκ τοῦ νόμου ἐνεχύρου ἡ ἐκποίησις δὲν εἶνε ἐκουσία, τοῦτο φαίνεται μὲν ὅτι ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπιχείρημα ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ὡς ἄνω νόμου 1 πρ. Π. 25. 3, καθ' ἣν ἡ ἐκεῖ προβλεπομένη ἐκποίησις δικαιολογεῖται quia haec alienatio non est voluntaria, ἀλλ' ὡς παρατηρεῖ καὶ ὁ Czyhlarz, ἡ τοιαύτη αἰτιολογία εἶνε τυπική, καὶ ὁ λόγος οὗ ἕνεκα ἀργεῖ ἡ ἀπαγόρευσις εἶνε ὅτι ἡ ἐκποίησις ἐπέρχεται ἐκ λόγου τὸ προικῶον αὐτὸ ἀφορῶντος. Ἡ ἐκεῖ προβλεπομένη ἐκποίησις ἐπέρχεται διὰ τῆς missio ex secundo decreto συνεπείᾳ τῆς ἐκ τοῦ πράγματος αὐτοῦ τοῦ προικῴου ἀπειλουμένης βλάβης τοῦ γειτονικοῦ καὶ τῆς μὴ παροχῆς τῆς κατὰ νόμον ἀσφαλείας διὰ ταύτην (cautio damni infecti). Ἀκριβῶς ὡς κατὰ τὸν N 2 K.5.23 ἐπέρχεται ἡ ἐκποίησις τοῦ προικῴου διὰ τῆς παρὰ τοῦ συγκυρίου ἀσκουμένης actio communi dividundo, ἐπίσης ἕνεκα λόγου ἀφορῶντος αὐτὸ τὸ προικῷον, τὸ ὅτι τοῦτο εἶνε μέρος ἐξ ἀδιαιρέτου ὅλου κτήματος.

Ἐκ τῶν σχετικῶν ἑπομένως τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου διατάξεων, αἱ ἐκ τοῦ νόμου ἀναγκαίως ἀπορρέουσαι περιπτώσεις καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ ἐκποίησις, δὲν εἶνε πᾶσαι ἐκεῖναι καθ' ἃς ἐκ τοῦ νόμου, παρὰ τὴν δήλωσιν τοῦ ἰδιοκτήτου συζύγου ἐπέρχεται ἡ ἐκποίησις, ἀλλὰ καθ' ἃς ἡ ἐκποίησις αὕτη ἐπέρχεται ἐκ λόγου τὸ προικῷον αὐτὸ ἀφορῶντος (πρβλ. πρὸς τοῦτο καὶ τὸν N. 7. πρ. § 1 Π 25. 3, καθ' ὃν ἀπόλυται διὰ τῆς συγχύσεως ἡ ὑπὲρ τοῦ προικῴου δουλεία). Ἀνεξαρτήτως ἑπομένως τοῦ ἂν ἡ τῶν φόρων ὀφειλὴ ἀποτελεῖ κατὰ τὸν ΑΥΙΓ' Νόμον ἐμπράγματον τοῦ φορολογητέου ἀκινήτου βάρος, διὰ ταύτης δύναται καὶ ὑποθήκη νὰ κτηθῇ ἐπὶ τοῦ προικῴου καὶ νὰ ἐκποιηθῇ τοῦτο ἐφ' ὅσον ἡ ἐκ ταύτης ἐπερχομένη ἐκποίησις δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν τῶν ἄνω τοῦ Ρ. Δ. διατάξεων ἀρχήν, καθ' ἣν ἀργεῖ ἡ ἀπαγόρευσις.

Κατ' ἐμὲ δὲ τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τῆς ἐννοίας καθ' ἑαυτὴν τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἀκινήτων καὶ ἐκ τῶν σχετικῶν περὶ τούτων νόμων. Ὁ νόμος ΒΚ τοῦ 1863 ἐν ἄρθρῳ 1 ὁρίζει ὅτι «ἐπιβάλλεται φόρος ἐφ' ὅλων ἐν γένει τῶν οἰκοδομῶν ἄνευ διακρίσεως τῶν ἐνοικιαζομένων ἢ μή» ὁ δὲ ΑΥΙΓ τοῦ 1887 ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπίσης ὅτι «οἱ δυνάμει τῶν κειμένων νόμων ἐπιβαλλόμενοι φόροι ἐπὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων βαρύνουσι τοὺς τελευταίους ἰδιοκτήτας εἴτε οὗτοι τυγχάνουσιν ἐγγεγραμμένοι ἐν τῷ φορολογικῷ καταλόγῳ εἴτε οἱ πρώην ἰδιοκτῆται». Κατὰ τοὺς νόμους τούτους ὁ φόρος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ κτήματος καὶ εἶνε βάρος τούτου, διὰ τὸ ὁποῖον παράγεται ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἐκ τῆς ἰδιότητός του ταύτης ὡς ἰδιοκτήτου καὶ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ αὕτη.

Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἰδιοκτήτου πρὸς πληρωμὴν τοῦ φόρου τοῦ βαρύνοντος τὸ ἀκίνητον δι' ὅσον χρόνον οὗτος εἶναι ἰδιοκτήτης παράγεται ἐκ τῆς κακαστάσεως τοῦ κτήματος ὡς φορολογητέου καὶ ἡ συνεπείᾳ ταύτης ἐπὶ αὐτοῦ ἐκ τοῦ νόμου ὑποθήκη ὡς καὶ ἡ ἐκποίησις εἶναι ἀποτέλεσμα ἐπίσης τῆς καταστάσεως ταύτης ὡς εἶναι ἐπὶ τῆς διανομῆς καὶ ἐπὶ τῆς missio possessionis καὶ ὡς ἐπὶ τούτων καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως τῶν φόρων δέον νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἀργεῖ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐκποιήσεως τοῦ προικῴου.

Ἡ λύσις αὕτη ὑποστηρίζεται καὶ εἰς τοὺς Γάλλους συγγραφεῖς ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1554 Γαλλικοῦ Κώδικος, καθ' ἣν ἐπίσης ἀπαγορεύεται ὡς καὶ κατὰ τὸ Ρ. Δ. ἡ ἐκποίησις τοῦ προικῴου ἀκινήτου, οἵτινες παρατηροῦσιν ὅτι ἡ λύσις αὕτη δέον νὰ δοθῇ εἴτε ἡ ἀπαγόρευσις ἤθελε θεωρηθῇ ὡς ἀνικανότης προσωπικὴ εἴτε ὡς πραγματική, ἀφοῦ πάντως αὕτη δὲν καθίστησι τὸ κτῆμα ἐκτὸς συναλλαγῆς, ὅπερ βεβαίως οὐδὲ κατὰ τὸ Ρ. Δ. ἐπέρχεται (πρβ. Baudry-Lacantinerie Traité τομ. 3 σελ. 328). Δέον ὅμως ὡς πρὸς τὴν γνώμην τῶν Γάλλων συγγραφέων νὰ παρατηρηθῇ ὅτι διάφορος ἡ ἔννοια τῆς προικὸς τῆς τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου.

Ἡ λύσις αὕτη καὶ ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως εἶναι νομίζω προτιμητέα, καθ' ὅσον καὶ ἐν συγκρούσει τοῦ τῆς πολιτείας πρὸς τὸ τῆς γυναικὸς συμφέρον, δέον νὰ προτιμηθῇ τὸ πρῶτον καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας τῶν συναλλαγῶν τῆς σήμερον ἀπαιτεῖ ὅσον οἷόν τε περισταλμένην ἐφαρμογὴν τῆς ὡς ἄνω ἀπαγορευτικῆς διατάξεως καὶ εἰς τὸ πρακτικῶς σκόπιμον δέον νὰ ἀποβλέπῃ πάντοτε ἡ ἑρμηνεία.

Παν. Ε. Τσαλδάρης
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 19 Μαΐου

Δὲν θέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν ποίαν θύελλαν θὰ ἐξήγειρον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν μομφαὶ τοιούτου εἴδους οἵαι ἀπηγγέλθησαν κατὰ τῆς καταδιωκτικῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ ἀντεισαγγελέως τῶν Ἐφετῶν κ. Τσέλου, ἐὰν ἀπηγγέλλοντο ὑπὸ συνηγόρου τινός. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ ἤδη εἶνε δεδομένον, εἶναι ὅτι ἡ θύελλα αὕτη ἐξερράγη ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ. Τὸ θέαμα καθ' ὃ ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου Εἰσαγγελικοῦ βήματος, ὁ ἐκπροσωπῶν τὴν καταδιωκτικὴν ἀρχήν, ἐν αὐτῇ τῇ ἐναύσκησει τῶν καθηκόντων του, ἀπαγγέλλει κατηγορητήριον κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς καταδιωκτικῆς ἀρχῆς ἐπὶ κουφότητι, εἶνε τόσον ἀσύνηθες, ὥστε ἀρκετὰ εὐλόγως γεννᾶται ἡ ἀπορία: ὑπὲρ τῆς ἐννοίας τῆς δικαιοσύνης ὡς τοιαύτης ἠγωνίζετο ὁ κ. Τσέλος, οὕτω κατηγορῶν, καὶ ταύτης τὰ νεῦρα ἐπεθύμει νὰ τονώσῃ διὰ μελλούσας περιπτώσεις, ἢ εἶχε πρὸ αὐτοῦ συγκεκριμένην περίπτωσιν ἀμελείας ἀσυγγνώστου τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς ἢ τῆς μετ' αὐτῆς συμπραξάσης εἰσαγγελικῆς, ἣν ἀσύγγνωστον ἀμέλειαν ὑπευθύνως ἠθέλησε νὰ καταγγείλῃ οὕτω δημοσίᾳ;

Οὔτε τὸ πρῶτον εὐχόμεθα οὔτε τὸ δεύτερον, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἀπευχόμεθα νὰ θεωρήσωμεν καὶ ὡς ἀπώτατα ἀκόμη πιθανὸν τὸ ὅτι ὁ κ. Τσέλος, οὕτως ἀγορεύσας καὶ τοιαύτην παραστήσας τὴν ἀντίληψιν τῆς Εἰσαγγελικῆς καὶ ἀνακριτικῆς ἀρχῆς ἐν ὑποθέσει τόσον σοβαρᾷ, ἐπεζήτησε νὰ δρέψῃ στιγμιαίας ἐκ τῶν πρώτων ἐντυπώσεων δάφνας. Αἱ λεπτομέρειαι πάσης ὑποθέσεως δικαστικῆς ἤτις ἐκλόνισε διὰ τῆς σοβαρότητός της μίαν κοινωνίαν, δι' ἡμᾶς τοὺς καλουμένους ψυχραίμως νὰ ἐρευνήσωμεν τὰς μεγάλας ἐκείνας γραμμὰς αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ὅλην εἰκόνα, εἶνε καὶ πρέπει νὰ εἶνε ἀδιάφοροι. Ἕνεκα τούτου, ξένοι τελείως πρὸς τὴν διαμάχην μεταξὺ τῶν σχεδὸν ὁμοτίμων λειτουργῶν τῆς Θέμιδος, διαμάχην ἥτις ὑπῆρξεν ἄμεσον καὶ ἀναγκαῖον ἀποτέλεσμα τῶν ἀκαίρων, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, λόγων τοῦ κ. ἀντεισαγγελέως, δὲν νομίζομεν ὅτι συντελεῖ κατά τι ἐὰν ἐπιζητήσωμεν νὰ ἀνεύρωμεν ἀπὸ ποίας ἐποχῆς ἦτο δυνατὸν ταύτην ἢ ἐκείνην νὰ εἶχε μορφώσῃ περὶ τῶν ἐνόχων τὴν γνώμην ἡ ἀνάκρισις, οὐδ' ἐὰν οὗτος ἢ ἐκεῖνος ὁ ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου καταθέτων μάρτυς εἶνε ἢ οὐ ψεύδορκος. Αἱ λεπτομέρειαι αὗται, ὧν πρὸ παντὸς ἡ ἐξακρίβωσις ἐν δημοσίαις συζητήσεσιν εἶνε ἀδύνατος φύσει, ἐνδιαφέρουσιν οὐχὶ τὴν δημοσίαν γνώμην, ἀλλ' ἐκείνους εἰς οὓς ἀπὸ ἀξιώματος παρεσχέθη ἡ ἐξουσία τῆς ἐποπτείας.

Μεταξὺ τούτων ὅμως, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, συγκαταλέγεται καὶ ὁ ἀπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἕδρας τοῦ κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν ἐξωδίκως—ἐὰν ἡ ἔκφρασις εἶνε ἐπιτετραμμένη—ἀναπτύξας τὸ κατηγορητήριον κατὰ τῶν ὑφισταμένων του, ἀντεισαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν κ. Τσέλος. Καὶ τοιουτοτρόπως φθάνομεν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ὅπερ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἐνδιαφέρῃ ἡμᾶς καὶ τὸ ὁποῖον δύναται ν' ἀποτελῇ ἀντικείμενον δημοσίας συζητήσεως. Ἐὰν ὁ κ. Τσέλος δὲν ἐπεζήτησε τῶν ἀργοσχόλων ἀναγνωστῶν τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων τὰ χειροκροτήματα, καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν τὰ ἐπεζήτησεν, ἄνευ ἀμφιβολίας, τοιαύτην τηρήσας στάσιν, παρίσταται πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἀντικειμενικώτερον δυναμένων νὰ κρίνωσι τὰ πράγματα ἢ ὡς ἀστοχήσας καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ἢ ὡς ἐπιδεικτικῶς ἄνευ προθέσεως δημοσιογραφήσας, ὑφ' ἣν ἔννοιαν κατέληξε νὰ γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως δημοσιογραφεῖν, καθ' ἣν στιγμὴν ὡρισμένην ἀποκλειστικῶς κατηγορίαν, πρὸς ὑπευθύνους ἀκροατάς, ἐνόρκους ὀνομαζομένους, ἐκαλεῖτο νὰ ὑποστηρίξῃ.

Διότι τοιαύτη μόνον ψυχικὴ προδιάθεσις δικαιολογεῖ ἕνα ἐπ' ὀνόματι τῆς πολιτείας κατήγορον, ὅστις, ἐπιρρίπτων μομφὴν κατὰ τῶν ὀργάνων τῆς αὐτῆς πολιτείας, παρίσταται ἐπιλήσμων τοῦ ἐρωτήματος ὅπερ ἀβίαστον ἀνακύπτει, τοῦ ἐρωτήματος: Πότε τὸ πρῶτον ἔλαβε γνῶσιν ἡ ἐποπτεύουσα ἀρχή, ἧς καὶ αὐτὸς εἶνε ἀντιπρόσωπος, τῶν τοιούτων τῆς ἀνακρίσεως παραλείψεων; Τὸ πρῶτον ἀρά γε κατὰ τὴν ἐκτύλιξιν αὐτῶν πρὸ τοῦ ἀκροατηρίου ἢ ἑβδομάδας ὅλας πρὸ τούτου; Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι τὸ δεύτερον εἶνε τὸ λαβὸν χώραν. Ἀλλὰ τότε ἢ αἱ παραλείψεις εἶνε τοιαῦται, ὥστε ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία ἀμέσως καὶ προσηκόντως ἔδει νὰ ἐνησκεῖτο, ἢ οὐδὲν τὸ ὑπηρεσιακῶς ἀνώμαλον, ὁπότε ἀποστροφαὶ τοιαύτης φύσεως, οἷαι ἀπηγγέλθησαν ἀπὸ τοῦ Εἰσαγγελικοῦ βήματος, ὄχι μόνον δὲν εἶχον τὸν τόπον των, ἀλλ' ἀπόλυτος ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ μὴ ἠκούοντο, διότι ἀκουσθεῖσαι ἄγουσιν εἰς τὸ δίλημμα καθ' ὃ ἢ ὁ ἀπαγγείλας ταύτας κατ' ἄλλον ὑπεύθυνον τρόπον δέον νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ ἢ οἱ ὑπαινιττόμενοι αὐτοὶ πρῶτοι νὰ ἐπιζητήσωσι τὴν διαλεύκανσιν.

Εἴτε τὸ ἓν ὅμως λάβῃ χώραν εἴτε τὸ ἕτερον, πάντως ἡ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ κατέλαβε τὸ ἐδώλιον τοῦ ὑποδίκου, πρᾶγμα ὅπερ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πρῶτος ὁ κ. Τσέλος δὲν ἐπεδίωξε, διότι ἂν τοιοῦτό τι ἠθέλησε, τότε ἀναιρεῖ ἑαυτόν, καταλήγων ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τῆς περιφήμου ἀγορεύσεώς του νὰ πλέξῃ τὸν πανηγυρικὸν αὐτοῦ τούτου τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ ἀνακριτοῦ, ὃν ἀμέσως πρότερον παρέστησεν ὡς χονδροειδέστατα πλανηθέντα ὑπὸ τοὺς καγχασμοὺς ἡλιθίων κακούργων.

Τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς φρονοῦμεν ὅτι ὑπέχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ χαράξωμεν, ἂν οὐχὶ δι' ἄλλο τι, ἀλλ' ὅπως παράσχωμεν τὸν ἀληθῆ χαρακτηρισμὸν εἰς ἐπεισόδιον, ὅπερ ἄκαιρος προφανῶς ζῆλος προεκάλεσεν, ὑπέχομεν δὲ τοσούτῳ μᾶλλον τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, καθόσον γνῶσται καὶ τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, εἴμεθα εἰς θέσιν καὶ δημοσίᾳ νὰ ἐκφέρωμεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἄλλη, ἀσυγκρίτως ὑψηλοτέρα, θὰ ἦτο ἡ ἀνακριτικὴ ἐξουσία ἐν Ἑλλάδι, ἂν εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἐξεπροσωπεῖτο κατὰ πλειοψηφίαν ὑπὸ ὑπαλλήλων τῆς μορφώσεως καὶ ἀντιλήψεως ἐκείνων οὓς ἀπέβλεπον αἱ ἀποστροφαὶ τοῦ κ. Τσέλου.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔχομεν τὸ θάρρος νὰ μὴ ἀποσιωπήσωμεν, παρ' ὅλον τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ θεωρηθῶμεν ὡς δουλεύοντες εἰς πρόσωπα.

ΜΙΑ ΕΓΚΡΙΣΙΣ

Καίτοι αἱ ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἐπιτροπῆς ἐγκρίσεις διὰ τὴν Εἰσαγγελικὴν θέσιν δὲν ἔχουσιν ἰδιαιτέραν τινὰ σημασίαν, οὐχ' ἧττον δὲν δυνάμεθα ἢ ἰδιαιτέραν τοιαύτην σημασίαν ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὴν εἴδησιν ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην θέσιν ἐνεκρίθη ἐπ' ἐσχάτων ὁ ἐν Ἀθήναις νεαρὸς δικηγόρος **κ. Γουλιέλμος Τόμαν,** ὅστις ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς ποινικοῖς ἰδίως δικαστηρίοις δικηγορίας του, οὐ μόνον ἀμερίστους τὰς συμπαθείας ἁπάντων τῶν συναδέλφων του κατέκτησεν, ἀλλὰ καὶ αὐτόχρημα ἐπεβλήθη τόσον διὰ τῆς ἀρτίας ἐπιστημονικῆς του μορφώσεως ὅσον καὶ διὰ τοῦ χαρίσματος τοῦ λόγου, ὅπερ εἰς βαθμὸν προϊωνιζόμενον μέλλον ἀγορητοῦ κατέχει.

Ἂν ὁ Εἰσαγγελικὸς κλάδος δὲν ἦτο τόσον πτωχὸς εἰς ἱκανότητας, ἡ εὐχὴ ἡμῶν θὰ ἦτο ὅπως ὁ κ. Γ. Τόμαν ἀνέπτυσσε τὴν δρᾶσιν, δι' ἣν ἀσφαλῶς ἔχει προορισθῇ, ἐν τῇ δικηγορίᾳ.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πρωτοδικεῖον

Διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὰ πράγματα εἶνε ἀπαραίτητον, πρὸς κατανόησιν τοῦ κατωτέρω σκεπτικοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2502 τοῦ ἔτους 1907 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἥτις εἶδε κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα τὸ φῶς τῇ εἰσηγήσει τοῦ Πρωτοδίκου κ. Δ. Γονατᾶ, τῆς ἐξῆς προϊστορίας. Εἷς ἐκ τῶν συμπαθεστέρων Ἀθηναίων δικηγόρων, ὁ κ. Εὐγένιος Κωστόπουλος, οἰκογενειάρχης πρὸς ἐπίμετρον καὶ πατὴρ πέντε τέκνων, ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ καταστῇ τὸ μυριοστὸν θῦμα τῶν τροχῶν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τροχιοδρόμου καὶ ἀπὸ τῆς 12 Σεπτεμβρίου 1905 νὰ στηρίζηται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μόνον ποδός, ἀποκοπέντος τοῦ ἀριστεροῦ ἀπὸ τοῦ μηροῦ. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, συρόμενος κατὰ κυριολεξίαν, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, οὐχὶ ὅπως ἐκλιπαρήσῃ, ὡς ἐνόμισεν, ἀλλ' ὅπως ἀξιώσῃ τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας του, παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης, ἥτις ἀνεγνώρισεν ὅτι δὲν ἴσταται πλέον ὁ οἰκογενειάρχης δικηγόρος καὶ ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν του, ἐπείσθη δικανικῶς ὅτι ἡ ὑπαιτιότης ἐν τούτῳ βαρύνει τὴν ἑταιρίαν τῶν Ἱπποσιδηροδρόμων, ἐκρινεν ὅμως ὡς ὀρθὸν νὰ σκεφθῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀποζημιώσεως, ὡς ἐξῆς αὐτολεξεί:

«Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, **προσηκόντως** ἐκτιμωμένων, συνεπείᾳ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 332 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, τῶν ἐξετασθέντων ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Πταισματοδικείου κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως, σφόδρα πιθανὸν καθίσταται τὸ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπιβληθὲν θέμα, **πλὴν τοῦ περιστατικοῦ ὅτι ἐκ τοῦ δικηγορικοῦ του ἐπαγγέλματος ἐκέρδιζεν ὁ ἐνάγων δραχμὰς ἓξ χιλιάδας ἐτησίως καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ κερδίζῃ πλειοτέρας** καὶ ὅτι ἕνεκα τοῦ παθήματός του ἀδυνατεῖ νὰ μετέλθῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον σφόδρα πιθανὸν κατέστη ὅτι ὁ ἐνάγων, **κατὰ τὸν χρόνον τοῦ παθήματός του ἐκέρδιζε καὶ θὰ ἐκέρδιζε** καὶ εἰς τὸ μέλλον δραχμὰς 4.800 ἐτησίως καὶ ὅτι ἐκ τοῦ συμβάντος εἰς αὐτὸν δυστυχήματος **δὲν περιῆλθεν εἰς πλήρη ἀλλ' εἰς μερικὴν ἀδυναμίαν!** πρὸς ἀνάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἐξ ἧς ἐζημιώθη καὶ θέλει ζημιοῦται εἰς τὸ μέλλον δραχμὰς 1440 **κατ' ἔτος.** Δέον ἑπομένως, πρὸς μόρφωσιν δικανικῆς πεποιθήσεως νὰ ἐπιβληθῇ τῷ ἐνάγοντι ἀναπληρωτικὸς ὅρκος, πλὴν τοῦ ποσοῦ τῆς ἐπελθούσης τῷ ἐνάγοντι ζημίας, δι' ἣν ἐπάγεται ὅρκος, ὅστις δέον νὰ ἐπιβληθῇ, προτιμώμενος τοῦ δικαστικοῦ.»

Ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης διδασκόμεθα πρὸ παντὸς ὅτι δικηγόρος, στερηθεὶς τοῦ ἑνὸς τῶν ποδῶν του, δὲν περιῆλθεν ἐκ τούτου εἰς πλήρη, ἀλλ' εἰς μερικὴν ἀδυναμίαν πρὸς ἀνάσκησιν τοῦ δικηγορικοῦ του ἐπαγγέλματος, συγχρόνως δὲ ὅτι ὁ δικηγόρος οὗτος, ὁ δικανικῶς πείσας τοὺς κρίναντας τὸ ἀτύχημά του δικαστάς, ὅτι τῇ βοηθείᾳ καὶ τῶν δύο ποδῶν του ἀπεκόμιζε δραχμὰς 4,800 ἐτησίως, δύναται τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἑνὸς πλέον τῶν ποδῶν του ν' ἀποκερδαίνῃ εἰς τὸ μέλλον δραχμὰς 3360 ἐτησίως, οὕτως ὥστε τὸ ὑπόλοιπον ἐκ δραχμῶν 1440 ἐτησίως ἂς τὸ ἀναπληρώσῃ ἡ μεγαλόδωρος ἑταιρία, ἧς τὴν φιλανθρωπίαν ἂς ὑμνῇ ὁ μετὰ τόσης φειδοῦς ἀκρωτηριασθεὶς δικηγόρος, διότι ἐπὶ τέλους ἦτο εἰς θέσιν ἡ αὐτὴ ἑταιρία καὶ τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν ἰδίων τροχῶν νὰ τῷ ἀφῄρει, ὁπότε τὸ ἐτήσιον εἰς χρῆμα ἀντίκρυσμα, μᾶς ὑποδεικνύει ἡ ἀπόφασις, ὅτι θὰ ὡρίζετο εἰς δραχμὰς 4.800. Οἱ δυνάμενοι ἂς μὴ σταυροκοπηθῶσι πρὸ τοιούτων ἀσυγκλώστων, ἅτινα τόσον ἀριστοτεχνικῶς συγκλώθονται, καταλήγοντα εἰς τὸ λίαν διδακτικὸν συμπέρασμα, ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως, ὅτι εἷς ἐν Ἀθήναις δικηγόρος, εὐπρεπῶς συντηρῶν μέχρι τοῦ ἀτυχήματός του τὴν οἰκογένειάν του, δύναται ἐπίσης εὐπρεπῶς νὰ συντηρῇ ταύτην καὶ ἐν τῷ μέλλοντι διὰ μονοδράχμων **τεσσάρων** καθ' ἑκάστην, διότι εἰς τόσα ἀναλύονται αἱ δραχμαὶ 1440 κατ' ἔτος, ἂς κρίνει ἐπιδικαστέας ἡ ἄνω ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Τμῆμα νομικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν

Συνεδρίασις τῆς 12ης Μαΐου 1907.

Ὁ ὑφηγητὴς τοῦ Ποιν. Δικαίου κ. *Τιμ. Ἠλιόπουλος* ὡς εἰσηγητὴς τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ τμήματος ἐπὶ τοῦ σχεδίου νόμου περὶ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῶν ποινῶν, ὑποβάλλει καὶ ἀναπτύσσει διὰ μακρῶν τὰ συμπεράσματα, εἰς ἃ κατέληξεν ἡ ἐπιτροπή, ἀφ' οὗ κατ' ἀρχὴν ἔγεινεν ἀποδεκτὸν τὸ λυσιτελὲς καὶ χρήσιμον τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ θεσμοῦ παρ' ἡμῖν. Ἡ ἐπιτροπεία κατέγινεν ἰδίως εἰς μελέτην τῶν λεπτομερειῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νομοσχεδίου τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὴν βουλὴν πρό τινος χρόνου ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ κ. *Θ. Τυπάλδου Μπασιᾶ.* Προτείνει δὲ ἡ ἐπιτροπὴ τὰς ἑπομένας τροποποιήσεις: α') αἱ περιπτώσεις ἐφαρμογῆς τῆς ἀναστολῆς νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὴν καταδίκην καὶ ποινὴν κρατήσεως ἢ φυλακίσεως τὸ πολὺ μέχρι τριῶν μηνῶν ἐνῷ ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἀναστολὴ ἐφαρμόζεται εἰς πᾶσαν καταδίκην ἐπὶ πλημμελήματι· 2) εἰς τὰς περιπτώσεις προηγουμένης καταδίκης καθ' ἃς δὲν χωρεῖ ἀναστολή, νὰ περιληφθῇ καὶ ἡ καταδίκη ἐπὶ πταίσματι, ἐξαιρουμένων τῶν ἀστυνομικῶν παραβάσεων, ἐνῷ ἐν Γαλλίᾳ ἡ καταδίκη ἐπὶ πταίσματι δὲν ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀναστολῆς· 3) συμφώνως πρὸς τὸ Γαλλικὸν νόμον νὰ ὁρισθῇ ὅτι τὸ δικαστήριον δικαιοῦται νὰ δικάζῃ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς ἐφ' ὡρισμένον χρόνον 3—4 ἐτῶν λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν διαγωγὴν τοῦ κατηγορουμένου πρὸ τῆς πράξεως· 4) κατὰ καινοτομίαν μὴ ἀναγραφομένην εἰς τοὺς σχετικοὺς νόμους τῶν ἄλλων κρατῶν νὰ ὁρισθῇ ὅτι ἡ ἀναστολὴ αἴρεται ἂν ἐγορηγήθη κατὰ πλάνην ὅτι δὲν ὑπῆρξε προηγουμένη καταδίκη· καὶ 5) νὰ ὁρισθῇ ὅτι πρὸς χορηγίαν ἀναστολῆς ἀπαιτεῖται ὁμόψηφος ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, ἐνῷ ἀλλαχοῦ μόνον ἡ πλειονοψηφία τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ καθηγητὴς κ. *Γ. Ἀγγελόπουλος* μετά τινος δισταγμοῦ προσβλέπει πρὸς τὴν προτεινομένην καινοτομίαν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ θεσμοῦ τούτου, φρονῶν ὅτι πολὺ ἐπωφελεστέρα ἤθελεν ἀποβῇ ἡ εἰς τὸν ποινικὸν νόμον τῶν χρηματικῶν ποινῶν, ὧν σήμερον δὲν γίνεται ἐπαρκὴς χρῆσις, ἐνῷ δύνανται ν' ἀποβῶσιν ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ὠφέλιμοι πρὸς πρόληψιν τῶν ἀδικημάτων καὶ ἱκανοποίησιν τῆς κοινωνίας.

Ὁ *κ. Στάμος Παπαφράγκος* διὰ μακρῶν ὁμιλῶν κηρύσσεται πολέμιος τῆς παρ' ἡμῖν εἰσαγωγῆς τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀναστολῆς τῶν ποινῶν, ὃν θεωρεῖ πολὺ προώρων διὰ τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν καὶ βλάβης μᾶλλον ἢ ὠφελείας πρόξενον μέλλοντα ν' ἀποβῇ.— Τὴν ἐφαρμογὴν δ' αὐτοῦ θεωρεῖ οὐ μόνον ἐπισφαλῆ, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον πρὸ τῆς κανονικῆς καὶ ἐπακριβοῦς τηρήσεως ποινολογίων, ὧν ἡ εἰσαγωγὴ προέχει τῆς θεσπίσεως τῆς ὑπὸ ὅρον καταδίκης,

Τὸ τμῆμα ἀποφαίνεται κατὰ πλειονοψηφίαν νὰ ἐκφρασθῇ εὐχὴ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑπὸ ὅρον καταδίκης ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ψηφίσεως νόμου περὶ ποινολογίων.

ΕΠΙΚΡΙΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Μετὰ τὴν ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος μας ἀνυπόγραφον καὶ ὅλως ἀόριστον ἀπόπειραν ἀνασκευῆς τῶν παρ' ἐμοῦ γραφέντων περὶ τῆς ἐκτιμησάσης μαρτυρικὰς ἀποδείξεις ὑπ' ἀριθ. 7297 [1906 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, τῆς ἐκδοθείσης εἰσηγουμένου τοῦ πρωτοδίκου κ. Καφοπούλου, θεωρῶ ὡς ἀπαραίτητον ὑποχρέωσίν μου νὰ καθορίσω ἔτι σαφέστερον τὰ κατ' αὐτῆς παράπονά μου, παραθέτων αὐτὰς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων τοῦ πελάτου μου.

Εἶχεν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, ὑποχρεωθῇ ὁ πελάτης μου ν' ἀποδείξῃ τὴν παρ' αὐτοῦ προβληθεῖσαν περὶ τῆς ἀνηλικιότητός του ἔνστασίν του, ἤτοι ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1900—καθ' ὃ ἔλαβε χώραν ἡ ἐπίδικος δικαιοπραξία—δὲν εἶχεν εἰσέτι συμπληρώσει τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Οἱ μάρτυρες αὐτοῦ, ἀμφότεροι γεννηθέντες ἐν Σμύρνῃ ἔνθα καὶ ὁ πελάτης μου, ἐξητάσθησαν κατὰ Ἰούνιον 1906 ἐνταῦθα καὶ κατέθεσαν τὰ ἑπόμενα.

Ὁ μὲν Χρ. Γεωργιάδης «ἐγὼ λείπω ἀπὸ τὴν Σμύρνην 10 ἢ 11 ἔτη καὶ ἐγνώρισα ἐκεῖ τὸν ἐναγόμενον, ὁ ὁποῖος τότε ἦτο ἡλικίας 14 ἢ 15 ἐτῶν, εἶχε μὲν ἀνάστημα ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶχε τὴν ἡλικίαν ταύτην, διότι εἴμεθα γείτονες· προκειμένου δὲ πρὸ ἔτους νὰ νυμφευθῇ ἔλαβεν ἐκ Σμύρνης πιστοποιητικὸν ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν τοὺς ἐφόρους καὶ τοὺς ἐπιτρόπους, πιστοποιοῦν ὅτι ἐγεννήθη κατὰ Μάρτιον 1880».

Ἂν ἑπομένως ἀθροίσωμεν τοὺς μείζονας ἀριθμοὺς τῶν ἐτῶν, ἤτοι 11 καὶ 15, φθάνομεν εἰς τὸ ἀθροιστικὸν συμπέρασμα ὅτι ὁ πελάτης μου κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος—Ἰούνιον 1906—ἦτο ἡλικίας 26 ἐτῶν καὶ ἑπομένως εἰς τὸ λογικὸν συμπέρασμα ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1900 ἦτο ἀνήλικος.

Ὁ δὲ Χρ. Τάσσου «ἐγὼ ἀνεχώρησα ἐκ τῆς Σμύρνης ἐδῶ καὶ 14 ἔτη καὶ ἀφῆκα τὸν ἐναγόμενον ἡλικίας τότε 11 ἐτῶν· ἐπήγαινε εἰς τὸ σχολεῖον, εἴμεθα εἰς τὴν αὐτὴν συνοικίαν καὶ οἱ γονεῖς μας, ἀμφοτέρων ἀρτοποιοί, ἔλεγον ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶχε γεννηθῇ κατὰ τὸ ἔτος 1880· πέρυσι δὲ προκειμένου νὰ νυμφευθῇ ἔλαβεν ἐκ Σμύρνης πιστοποιητικὸν τῆς Μητροπόλεως, βεβαιοῦν ὅτι ἐγεννήθη τὸ ἔτος ἐκεῖνο καὶ κατὰ μῆνα Μάρτιον».

Καταθέτει ἑπομένως καὶ οὗτος ὅτι ὁ πελάτης μου ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1880 καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1900 ἦτο ἀνήλικος. Κατὰ τῶν μαρτύρων μου τούτων οὐδεμία ἀπολύτως ὑπεβλήθη ἔνστασις ἐξαιρέσεως, ἐξ ἐναντίας αἱ καταθέσεις των σπουδαίως ἐνισχύθησαν καὶ ἐκ τοῦ ἀναφερομένου πιστοποιητικοῦ, ὅπερ ἐν νομίμῳ χαρτοσημάνσει προσήγαγον, καὶ ἐκ τῆς παντελοῦς ἀνυπαρξίας μαρτύρων ἀνταποδείξεις.

Καὶ ἤδη ὁ λόγος εἰς τὸν παραπονούμενον σήμερον διὰ τὴν ἐπίκρισίν μου ἐκείνην· ἂς προβῇ εἰς ἀνασκευὴν τῶν ἀνωτέρω.

Γνωρίζω, ἴσως μάλιστα κάλλιον τοῦ γράψαντος, ὅτι μὴ προσκομιζομένης ἀποδείξεως ἰσχυρισμοῦ τινός, ματαία ἐστὶν ἡ ἀναζήτησις ἀνταποδείξεως πρὸς

σχηματισμὸν δικαστικῆς πεποιθήσεως· ἀλλ' ἐρωτῶ πάντα θνητόν, μετὰ τὰς καταθέσεις τῶν ἄνω μαρτύρων μου, βεβαιούντων ἀμφοτέρων μετὰ ἐπαρκοῦς λόγου γνώσεως σαφῆ γεγονότα, ἐπετρέπετο πλέον ἔκδοσις ἀποφάσεως, ἥτις νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὰς ὡς ἀσθενῆ τεκμήρια καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν μὴ... ἀνταποδείξαντα ἀπαλλακτικὸν ὅρκον! Αἱ καταθέσεις δὲν εἰσὶν ἐπαρκεῖς πρὸς σχηματισμὸν δικαστικῆς πεποιθήσεως ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ πελάτου μου; ἀλλὰ τότε ποίους μάρτυρας ὤφειλε νὰ προσκομίσῃ οὗτος, τοὺς παραστάντας κατὰ τὸν τοκετὸν τῆς μητρός του;

Τὰ ἀνωτέρω νομίζω κ. Συντάκτα, δὲν εἶχον καθῆκον πλέον ν' ἀναγράψω καὶ νὰ προσθέσω μάλιστα ἐντεῦθα, ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ὁ ἀντίδικος εἰσήγαγε καὶ συνεζήτησεν αὐτὴν διὰ τοῦ συνήθους τοῦ Πρωτοδικείου τρήματος, ἐν ᾧ ἡ διατάξασα τὰς ἀποδείξεις ἀπόφασις εἶχεν ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ συνοπτικοῦ τρήματος, εἰς ὃ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της ὑπήγετο ἡ ὑπόθεσις, δὲν ἀντέλεξα δὲ κατὰ τῆς κακῆς εἰσαγωγῆς της, διότι οὐδέποτε ἀνέμενον ὅτι θὰ ἐξεδίδετο ὁποία τις ἀτυχῶς ἐξεδόθη ἀπόφασις.

Ἐν Ἀθήναις 12 Μαΐου 1907

Μετ' ἐξόχου ὑπολήψεως καὶ πολλῆς ἀγάπης

Πρόθυμος φίλος σας

Ἐλευθ. Α. Γούδας

δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Δι' ἡμᾶς ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἧς τὸ σκεπτικὸν παραθέτομεν ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ, ἔχει πολὺ βαθυτέραν ἔννοιαν ἐκείνης, ἣν ἐκ πρώτης ὄψεως δύναται νὰ συλλάβῃ τις. Διότι δὲν πρόκειται περὶ τῶν τεσσάρων μονοδράχμων, ἅτινα ἔκρινεν ἐπαρκῆ ἓν πολυμελὲς δικαστήριον τῆς πρωτευούσης ὡς ἀποζημίωσιν ἡμερησίαν ὑπὲρ ἑνὸς οἰκογενειάρχου δικηγόρου, τοιοῦτο ὑποστάντος ἀτύχημα, οἷον ἡ ἀπόφασις δέχεται ὅτι ὑπέστη, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρὸ παντὸς πρόκειται περὶ τοῦ φαινομένου, ὅπερ ἀπόφασις δικαστικὴ κυροῖ, καθ' ὃ ὁ δικηγόρος ἐν Ἑλλάδι δὲν ἐπεβλήθη εἰσέτι ὡς κοινωνικὴ προσωπικότης, διότι ἂν εἶχεν ἐπιβληθῇ κοινωνικῶς καὶ ἂν ὡς τοιοῦτος, μὲ τὸ μέγα κῦρος ὅπερ τὸ ἀξίωμά του προϋποθέτει, προσήρχετο πρὸ τῆς δικαιοσύνης, ἄλλη θὰ ἦτο ἡ περὶ αὐτοῦ ἐκτίμησίς της, διάφορος κατὰ πολὺ ἐκείνης, ἥτις διὰ μέσου τῶν γραμμῶν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ζωγραφίζεται. Τοιοῦτο τὸ λυπηρὸν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν συμπέρασμα ὅπερ συνάγει τις μελετῶν τὴν ἀπόφασιν ταύτην, συμπέρασμα κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὁ δικηγόρος οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ κοινὸς βιοπαλαιστής, τόσα ἀποκερδαίνων διὰ τῶν δύο ποδῶν του καὶ τόσα ὀλιγώτερα διὰ τοῦ ἑνός, ὅταν τὸν ἕνα τοῦτον συμπέσῃ ν' ἀπολέσῃ ἐξ ὑπαιτιότητος ἄλλου. Ταῦτα γράφοντες δὲν ἀδικοῦμεν τοὺς συμπράξαντας κατὰ τὴν κατάρτισιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης Πρωτοδίκας. Οὗτοι, ἀπήχησις ὄντες τῆς περὶ δικηγόρου γνώμης τῶν περισσοτέρων, δὲν ἦτο εὐχερὲς νὰ ἐξαρθῶσιν ὑψηλότερον καὶ ἀπὸ ἁλλης, εὐρυτέρας ἀπόψεως, νὰ κρίνωσι τὴν ὑποβληθεῖσαν εἰς αὐτοὺς διαφοράν. Ἂν τὸ πνεῦμα τῆς δικηγορικῆς συναδελφότητος ἦτο μᾶλλον ἀνεπτυγμένον, ἢ μᾶλλον, ἂν ὑπῆρχεν ἐν γένει πνεῦμα τοιοῦτο δικηγορικῆς συναδελφότητος, ἂν ὑφίσταντο καὶ ἐλειτούργουν πράγματι καὶ οὐχὶ ἐν τοῖς καταστατικοῖς μόνον σύλλογοι δικηγορικοί, ἡ γνώμη τῆς κοινωνίας περὶ τῶν δικηγόρων θὰ ἦτο ἄλλη, ἄλλη δὲ κατ' ἀνάγκην θὰ ἦτο τότε καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ ἐκτίμησις τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας. Ὀξύμωρον θὰ ἦτο τὸ σχῆμα ἐὰν ἐλέγομεν ὅτι τὸ ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα συναδέλφου τόσον συμπαθοῦς ὅσον ὁ κ. Εὐγένιος Κωστόπουλος, γενικώτερον κρινόμενον, ἀποτελεῖ εὐτυχῆ σύμπτωσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ διδαχθῶμεν ὅτι ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ μορφώσωμεν ἐπαγγελματικὸν γόητρον ὅπερ μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον νὰ ἐπιβάλωμεν. Τότε καὶ μόνον ὑπάρχει πιθανότης διάφορος νὰ εἶνε εἰς παρεμφερεῖς περιπτώσεις καὶ ἡ περὶ τῶν δικηγόρων γνώμη τῶν δικαστηρίων μας.

Ἐδημοσιεύθη καὶ τυπικῶς ἡ ἀπόφασις δι' ἧς ἡ ἐν Ἑλλάδι ἰατροδικαστικὴ κηρύσσεται εἰς κατάστασιν χρεωκοπίας, τῆς χειροτέρας μάλιστα μορφῆς. Τὴν ἀπήγγειλε κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ὁ ἀντεισαγγελεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν κ. Τσέλος ἀπὸ τοῦ Εἰσαγγελικοῦ βήματος τοῦ Κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν, ἀγορεύων ἐπὶ τοῦ ἀπαισίου κακουργήματος τῶν δολοφόνων Κατσίχτη-Βρετοῦ. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἡ χρεωκοπία αὕτη τυπικῶς μόνον ἀπηγγέλθη, διότι κατ' οὐσίαν καὶ εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων μας, ἰατροὶ αὐτοτιτλοφορούμενοι ἰατροδικασταὶ διημερεύοντες ἐν τοῖς διαδρόμοις καὶ τοῖς προθαλάμοις τῶν διαφόρων Εἰσαγγελικῶν καταστημάτων τοῦ Κράτους ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν πάμπολλοι, ἰατροδικαστικὴ ὅμως, ἔστω καὶ ἐν νηπιώδει καταστάσει, οὐδέποτε ὑπῆρξε, ἐκτὸς ἂν θεράποντες τῆς ἐπιστήμης ταύτης θεωρηθῶσιν ἐκεῖνοι, εἰς βάρος τῶν ὁποίων τόσα χαριτωμένα ἀφηγήθη ἄλλοτε εἰς σειρὰν φύλλων τῆς «Δικαιοσύνης» ὁ ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος δικηγόρος κ. Ἀλέξ. Μπούκρας.

Ὁ διαγωνισμός, ὃν τὸ διὰ τῆς διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου νέου Πετούση ἀφεθὲν κληροδότημα διέπλασε τελευταίως καὶ δι' οὗ σκοπεῖται ἡ βράβευσις κατὰ τριετίαν ἔργου νομικοῦ ἐκ τοῦ *Ἀστυκοῦ Δικαίου*, ἐνθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὰ κατὰ δεκάδας εἰς συνήθη, εἰς τετριμμένα, ἐὰν ἐπιτραπῇ ἡ λέξις, εἰς ὑπερβαλλόντως εὐνοούμενα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καταλειπόμενα παρὰ τῶν ἀποβιούντων φιλανθρώπων κληροδοτήματα. Ἐξαίρεσις θὰ εἶνε τὸ νὰ ἀναφανῇ φωτεινή τις διάνοια, ἥτις νὰ διακρίνῃ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ ὑποστηρίζῃ κοινωνικὰ ἱδρύματα, ὧν διψᾷ ἡ σημερινὴ κοινωνία, ὅπως ἀναμφισβητήτως εἶνε αἱ ἐπαγγελματικαὶ σχολαί, τὰ γυμναστήρια, οἱ λουτρῶνες καὶ ἄλλα. Προκειμένου περὶ τοῦ Πετουσείου διαγωνισμοῦ, ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ ὁ σοβαρῶς ἀμφισβητῶν, ὅτι ἐκεῖνο οὗ κατ' ἐξοχήν, ἡ ἄλλως τε πτωχὴ μας νομικὴ φιλολογία, ἔχει ὀλιγώτερον ἀνάγκην, ἢ μᾶλλον, οὗ οὐδεμίαν ἔχει ἀνάγκην, εἶνε ἡ συμβολὴ εἰς τὸ Ἀστυκὸν Δίκαιον.

Τοὐναντίον συμβαίνει προκειμένου περὶ τῶν ἄλλων κλάδων τοῦ δικαίου, κυρίως δὲ περὶ τῶν εἰδικῶν ἐκείνων θεμάτων, ἅπερ ἡ ἀνάπτυξις τῶν κοινωνικῶν σχέσεων τῆς σήμερον, ἀνήγαγεν ἀλλαχοῦ εἰς κλάδους εἰδικοὺς τοῦ δικαίου, περὶ ὧν ὁλόκληροι τόμοι ἐγράφησαν καὶ γράφονται, ὡς εἶνε λ. χ. ὁ θεσμὸς τῶν φυλακῶν, ἡ δημοσιονομία, ἡ στατιστική, ἡ πολιτικὴ οἰκονομία, οἱ σχετικοὶ πρὸς τὴν ἀνάκρισιν τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων κλάδοι κ.λ.π.

Χαρακτηριστικὸς διάλογος.

Καὶ πόσον καιρὸν ἔχετε ἐνταῦθα; ἠρώτησε τὸν ἐν Πάτραις Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὴν ἐκεῖ τελευταίαν μετάβασίν Του.

— Ὀλίγους μῆνας, Μεγαλειότατε.

— Καὶ πρὶν τοποθετηθῆτε ἐνταῦθα ποῦ ὑπηρετεῖτε;

— Εἰς Κέρκυραν, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ πόσον χρόνον ὑπηρετήσατε;

— Μόνον ἑπτὰ μῆνας!

Τὸν ἀνωτέρω διάλογον παρελάβομεν ὅπως ἀνεγράφη εἰς πρωϊνήν τινα ἐφημερίδα. Δὲν γνωρίζομεν, ὑποθέτομεν ὅμως, ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ἂν μὴ ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του κατά τινα συνεργασίαν Του μὲ τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ἢ μὲ τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης διὰ τὸν περιηγητικὸν χαρακτῆρα μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐξουσία περιβάλλει, ἄνευ βεβαίως ἀποχρῶντος λόγου, ἕνα Πρόεδρον Πρωτοδικῶν, συντελοῦσα οὕτω εἰς παράλυσιν τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας, ἥτις παρακολουθεῖ ἀναγκαίως ἕνεκα τῶν σπουδαίων καθηκόντων ἑνὸς Προέδρου τὴν μετάθεσιν αὐτοῦ, πάντως ὅμως θὰ συνέστησε τὴν ταχεῖαν ἐπιψήφισιν τοῦ περὶ ἀμεταθέτου τῶν δικαστῶν ὑποβεβλημένου εἰς τὴν Βουλὴν Νομοσχεδίου, ὅπερ πρὸ πολλοῦ ἀναγεγραμμένον καὶ εἰς τὴν Ἡμερησίαν Διάταξιν, μάτην ἀναμένει νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του.

Ἀλλὰ μήπως μόνον τὸ περὶ ἀμεταθέτου τῶν δικαστῶν νομοσχέδιον, ὅπερ ὡς ἐκ τῆς σπουδαιότητος αὐτοῦ καὶ ὡς σκοπὸν νὰ ἀπαλλάξῃ

Αὐτὸ μόνον;

τοὺς δικαστὰς καὶ τὴν δικαιοσύνην κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς συναλλαγῆς καὶ τῶν κομμάτων, ἔδει νὰ εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ προταχθῇ, συζητηθῇ καὶ ψηφισθῇ, ἀναμένει ἐκλιπαροῦν τὴν ἀντίληψιν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας; Πλεῖστα ὅσα γνωστὰ καὶ ἐπείγοντα δικαστικὰ νομοσχέδια καὶ ἀπὸ τῆς παρελθούσης Συνόδου μείναντα ἀψήφιστα καὶ ἐν τῇ παρούσῃ συνταχθέντα καὶ ὑποβληθέντα, ἔλαβον ὁριστικῶς τὴν πρὸς τὴν...προσεχῆ Σύνοδον ἄγουσαν, οὐχὶ τελείως ἀπηλλαγμένα τοῦ κινδύνου νὰ λησμονηθῶσι διὰ παντὸς ἢ ὅπερ ταὐτὸν νὰ παραπεμφθῶσι διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀναβολῆς εἰς τὰς ἑλληνικὰς Καλένδας! Δὲν φρονοῦσι τόσον οἱ κ. κ. ὑπουργοὶ ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ συντάκται τῶν διαφόρων νομοσχεδίων, ὅτι δαπανῶσι πολύτιμον χρόνον πρὸς καταρτισμὸν σχεδίων προωρισμένων νὰ κοσμήσωσι τὰ κονιορτοβριθῆ ἀρχεῖα τῶν ὑπουργείων;

ΜΙΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν δι' ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους ἔφερεν εἰς γνῶσιν αὐτῶν, ὅτι ὁ ἐν Ἀθήναις δικηγόρος κ. **Δημ. Γ. Ἀντωνιάδης** *ἐξέδωκε πολλοῦ λόγου ἀξίαν πραγματείαν ὑπὸ τὸν τιτλον:*

"ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ,,

Τὸ Ὑπουργεῖον, θεωροῦν τὴν πρόσκτησιν τῆς μελέτης ταύτης χρήσιμον, συνιστᾷ ἰδιαιτέρως τὸ ἔργον καὶ παρακαλεῖ, ἵνα καὶ εὐρύτερον γνωρίσωσι τοῦτο εἰς τοὺς κατοίκους τῆς περιφερείας των διὰ τῶν κ. κ. Δημάρχων.

Ζητεῖται ὁλόκληρος ἡ σειρὰ τῆς Πείρας Ἰωαννίδου καὶ τῆς Θέμιδος ἢ καὶ κατ' ἰδίαν τόμοι ἑκατέρας τούτων εἰς τιμὴν συμφέρουσαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ „ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ"

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΟΣ

Γράφουσιν ἐκ Πύργου ὅτι τὸ ἐκεῖ πρωτοδικεῖον ἐκλήθη τελευταῖον ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ εἰσπράκτορος τοῦ δήμου Λετρίνων, προσωποκρατηθέντος, ὡς ἀρνουμένου τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως τελεσιδίκως κυρωσάσης τὴν εἰς χεῖράς του κατάσχεσιν δανειστοῦ τοῦ δήμου.

Ὁ προσωποκρατηθείς, καὶ ἀποδεδειγμένος κάτοχος δημοτικῶν χρημάτων εἰσπράκτωρ, ἀντέτασσε κατὰ τῶν ἀξιώσεων τοῦ Θ. δανειστοῦ τοῦ δήμου 1ον) ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ καταδικασθείς, ἀλλ' ἁπλοῦς διάδοχος τοῦ καταδικασθέντος εἰσπράκτορος, ἀπολυθέντος τῆς ὑπηρεσίας, ἄρα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ κατ' αὐτοῦ ἡ ἀπόφασις, ἥτις ὅμως, σημειωτέον, εἶχε καὶ πρὸς αὐτὸν πρὸ ἐτῶν ἤδη κοινοποιηθῇ μετ' ἐπιταγῆς, ἀφ' ἧς ἐπιταγῆς ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ προσωποκρατηθέντος πολλαπλάσιαι τοῦ ζητουμένου ποσοῦ εἰσπράξεις, καὶ 2ον) Ὅτι ὁ δήμαρχος δὲν εἶχεν ἐκδώσῃ ἔνταλμα ὑπὲρ τοῦ δικαιούχου.

Ὁ τοῦ ἐπισπεύδοντος πληρεξούσιος, καὶ ἐκ τῶν διαπρεπῶν δικηγόρων κ. Εὐστ. Καπογιαννόπουλος, δι' ἀγορεύσεως, μεστῆς ἁδρῶν ἐπιχειρημάτων, κατέρριψε τοὺς τοιούτους ἰσχυρισμούς, οἵτινες, δεκτοὶ γινόμενοι, θὰ ἐματαίουν τέλεον τὸ δεδικασμένον, τὸ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς περὶ κύρους κατασχέσεως κτηθὲν ἀπὸ τὸν δανειστήν, ἴσα ἴσα διότι ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἠρνήθη τὴν διὰ τοῦ πεμπτημορίου τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ δι' ἐκδόσεως ἐντάλματος πληρωμὴν τοῦ χρέους τοῦ δήμου.

Τὸ δικαστήριον, προεδρευόμενον ἀπὸ τὸν πρωτοδίκην κ. Σ. Σακελλαριάδην, δι' ἀποφάσεως μεγάλην προξενησάσης αἴσθησιν, ἀπέρριψε τὰς ἀντιρρήσεις ταύτας καὶ διέταξε τὴν φυλάκισιν τοῦ συλληφθέντος.

Μετὰ τὸν νόμον ΒΤΣΑ'. τοῦ 1896, ὅστις, ἑρμηνεύων τὸν ΡΠΘ, περὶ χρεῶν τοῦ δήμου, τοῦ 1852 νόμον, ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς δανειστὰς αὐτῶν τὴν κατάσχεσιν εἰς χεῖρας τρίτων, ἄλλων πλὴν τοῦ δημ. εἰσπράκτορος, θὰ ἦτο τελείας πλέον σεισαχθείας τῶν δήμων προκήρυξις ἡ παραδοχὴ ἐνστάσεων τῶν εἰσπρακτόρων παρομοίων πρὸς τὰς ἄνω εἰρημένας.

Ἂς φαντασθῇ τις ὁποία ἀτελείωτος προσπάθεια ἤθελεν οὕτως ἀνατεθῇ εἰς τὸν ἀτυχῆ δανειστήν, ν' ἀνανεώνῃ δηλ. ἀδιακόπως τὴν περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγήν του, συμφώνως πρὸς τὰς ἑκάστοτε μεταβολάς, τὰς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ εἰσπράκτος ἐπερχομένας, αἵτινες οὐδὲν τὸ κωλῦον νὰ ἐγίνοντο ἀκόμη καὶ ἐπίτηδες πρὸς καταπόνησίν του. Δὲν θὰ ἐπρόφθανε νὰ τελειώνῃ τὴν μίαν δίκην καὶ θὰ ἤρχιζε πάλιν ἐξ ἀρχῆς, νέος Σίσυφος, ἀντὶ λίθου, σύρων ἐπαχθεστέραν ἐκείνου δικαστικὴν ἀπόφασιν.

Τὸ σκεπτικὸν τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ ἡ μετὰ τὴν ἐπικυρώσασαν κατάσχεσιν ἀπόφασιν ὁριστικὴν καὶ τελεσίδικον ὑστέρα κατάταξις τοῦ δικαιούχου ἐν τῷ πεμπτημορίῳ δὲν ἰσχύει νὰ ματαιώσῃ τὴν εἰσπραξιν τοῦ ποσοῦ τοῦ κατασχεθέντος παρὰ τῷ εἰσπράκτορι, ὑποχρέου νὰ καταβάλῃ ἐκ τοῦ δημοτικοῦ Ταμείου αὐτὸ τῷ ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη ἡ κυρώσασα τὴν κατάσχεσιν ἀπόφασις, οὐδ' ἀπαλάσσεται τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως ὁ νῦν εἰσπράκτωρ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ προκάτοχος αὐτοῦ ἠμέλησε νὰ παραφυλάξῃ ποσὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν κατασχεθεῖσαν ποσότητα, καθ' ὅσον τοῦτο καθίστησι προσωπικῶς ὑπεύθυνον εἰς ἀποζημίωσιν τὸν μὴ καταβαλόντα παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις εἰσπράκτορα, ἀλλὰ δὲν συνεπάγεται καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀντικαταστήσαντος αὐτὸν ἐκ τῆς καταβολῆς ἐκ τοῦ Δημοτικοῦ Ταμείου τῆς κατασχεθείσης ποσότητος.»

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα

Εἰς τὸ ἐλεύθερον τῆς «Δικαιοσύνης» βῆμα ζητῶ τὴν τιμὴν καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ δοθῇ καὶ εἰς ἐμὲ ὁ λόγος ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 50 φύλλῳ δημοσιευθείσης ἐπιστολῆς τοῦ ἐν Ἀγρινίῳ συναδέλφου κ. Ρήκα, τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας, περιέχον, κατ' ἐμέ, περισσὴν ἀνευλάβειαν πρὸς τοὺς τότε δικαστικοὺς λειτουργοὺς κ. κ. Μίλησιν εἰσαγγελέα, καὶ Βαρδῆν ἀνακριτήν, ἐνῷ καὶ δημοσίᾳ ὀφείλεται πρὸς αὐτοὺς ἔπαινος, διὰ τὴν χρηστοτάτην καὶ εὐσυνείδητον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης ἐνέργειάν των, τὸ περιεχόμενον, λέγω, τῆς ὁποίας ἀντίκειται εἰς τὴν γνώμην ἀμφοτέρων τῶν δικαστικῶν συμβουλίων, παμψηφεὶ παραπεμψάντων τὸν κ. Ρήκαν καὶ τοὺς συνεργούς του. Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως ἔχει ὡς ἑξῆς.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν διορισμόν μου ὡς κηδεμόνος τῆς σχολαζούσης κληρονομίας τοῦ Β. Σακελαροπούλου, διὰ προσκλήσεως, ἐπισήμως ἐπιδοθείσης, πρὸς τοὺς ἐν τῇ κατοχῇ τῶν κτημάτων τῆς κληρονομίας διατελοῦντας, ἐκάλεσα τούτους νὰ παραδώσωσιν εἰς τὸν κηδεμόνα, οἱ ἀναγνωρίζοντες τοῦτον ὡς μόνον νόμιμον κύριον καὶ διαχειριστὴν τῶν κληρονομιαίων κτημάτων, ἐκμισθώσωσι ταῦτα παρ' αὐτοῦ, ἀπειλήσας ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δικαστικὴν κατ' αὐτῶν καταδίωξιν Ἀλλ' οὗτοι, ὑπείκοντες εἰς τὰς παρακελεύσεις τῆς πάντοτε κρυπτομένης ἅρπαγος τῆς κληρονομίας Ἀγγελικῆς χήρας Γ. Σακελαροπούλου, ἐκώφευσαν εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἣν ἐπηκολούθησαν ἀμέσως ἀγωγαί, ἐφ' ὧν δικάσαν τὸ Πρωτοδικεῖον Μεσολογγίου, διέταξε διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 627 καὶ 628 τοῦ 1905 ἀποφάσεών του, τελεσιδίκων καταστασῶν, τὴν βιαίαν τούτων ἀποβολὴν ἐκ τῶν κτημάτων τῆς κληρονομίας, ἀναγνωρίσαν ἐμὲ ὡς νόμιμον κύριον καὶ διαχειριστὴν αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἰδιότητά μου.

Τότε οἱ ἐντὸς τῶν κληρονομιαίων κτημάτων, εὑρισκόμενοι πρὸ τοιούτων ἀδιαφιλονεικήτων ἀποδείξεων ἐπὶ τῆς θρασυτάτης διαγωγῆς τῆς κ. Σακελλαροπούλου, ἧς μάτην διαρκοῦντος τοῦ κατ' αὐτῶν δικαστικοῦ ἀγῶνος, ἐπεκαλοῦντο τὴν συνδρομήν, πρὸς πρόληψιν βιαίας ἐξώσεώς των, σπεύδουσι καὶ παραδίδουσι τὴν νομήν, ἀναγνωρίσαντες δι' ἐπισήμων συμβολαίων ἐμὲ ὡς κύριον καὶ διαχειριστὴν τῶν κτημάτων.

Κατόπιν πάντων τούτων, ἄτινα ἐπηκολούθησαν ἡ ἐπισκευὴ τῶν κληρονομιαίων ὁσημέραι ἐρειπουμένων ἐκ τῆς μεγάλης φροντίδος καὶ ἐπιμελείας τῆς κ. Σακελλαροπούλου, αὕτη τῇ συμβουλῇ τοῦ κατηγορουμένου κ. δικηγόρου, ἀπηύθυνε κατὰ τοῦ ποτὲ ἐνοικιαστοῦ της Σ. Ν. αἴτησιν ἐξώσεως, ἣν ὁ τότε ἐν Ἀγρινίῳ κ. Εἰρηνοδίκης καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον Μεσολογγίου, κατ' ἔφεσιν ἐμοῦ ὡς παρεμβαίνοντος, ἐδέχθη ἐκ κακῆς τῶν πραγμάτων ἐκτιμήσεως καὶ ἐσφαλμένης τοῦ Νόμου ἐφαρμογῆς κατὰ τὴν ἐμὴν τοὐλάχιστον γνώμην. Ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν θὰ δεχθῶ τὴν νομιμότητα τοῦ περὶ ἐξώσεως δικμαιώματος τῆς κ. Σακελαροπούλου. Δύναται ὅμως αὕτη νὰ ἐκτελέσῃ ἀπόφασιν περὶ ἐξωσεως κατὰ Ε. Ν. ἐκδοθεῖσαν καὶ κατὰ παντὸς ἐκ τούτου ἔλκοντος τὰ δικαιώματα ἐκτελεστέαν, δύναται, λέγω, νὰ ἐκτελέσῃ ταύτην κατὰ τοῦ Ἰωάννου Τρικλώνου μισθώσαντος παρ' ἐμοῦ ὑπὸ τὴν ἰδιότητά μου, χωρὶς νὰ στρεβλωθῇ ἄρδην ὁ περὶ ἐξώσεως Νόμος ; ; Καὶ δύναται ἐπὶ πλέον νὰ νομιμοποιηθῇ τοιαύτη ἔξωσις, ὅταν οἱ ἐργάται ταύτης, παρόντος μὲν κατὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν τοῦ μισθωτοῦ τῆς κληρονομίας καὶ δηλώσαντος εἰς τὸν ἐπὶ κεφαλῆς συστασιωτῶν κ. Ρήκαν ὅτι κατὰ πάσης ἀποπείρας καταλήψεως τῆς οἰκίας θ' ἀμυνθῇ διὰ παντὸς μέσου φεύγουσιν ἄφωνοι, ἀπόντος δ' ἐκείνου ἀναρριχῶνται διὰ κλιμάκων, θραύουσι τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας καὶ καταλαμβάνουσι ταύτην ; ; Ἐρωτῶ ἤδη καὶ πάλιν.

Κατόπιν τοιούτων ἀναμφισβητήτων γεγονότων ἐπὶ ἐπισήμων ἐγγράφων ἐρειδομένων, γεγονότων ἀποδειχθέντων διὰ μακρᾶς καὶ ἐπιμελεστάτης ἀνακρίσεως, εἰς τὰ ὁποῖα, ἂν προστεθῇ καὶ τὸ σηπεδονῶδες ἠθικόν τῆς ὑποθέσεως, ἠθικὸν συγκείμενον, τοῦτο μὲν ἐκ τῆς θηριώδους διαγωγῆς τῆς κ. Σακελλαροπούλου, πρὸς τὸν ἀδελφὸν τοῦ συζύγου της Βασίλειον Σακελλαρόπουλον, τὴν οἰκτρὰν διανοητικὴν κατάστασιν τοῦ ὁποίου κατεχράσθη αὕτη κατὰ τρόπον ἀπάνθρωπον καὶ φρίκην προξενοῦντα διὰ τῆς ἐπὶ μακρὰ ἔτη διαρπαγῆς τῶν εἰσοδημάτων τῆς περιουσίας του, ἐγκαταλείψας τοῦτον εἰς τὸ ἔλεος καὶ τὸν οἶκτον τῶν συμπολιτῶν του διὰ νὰ ὑποστῇ τὸν οἰκτρότερον θάνατον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χειμῶνος ἀποψυγεὶς δίκην κτήνους καὶ κηδευθεὶς δι' εἰσφορᾶς τῶν συμπολιτῶν του, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς ἐν γνώσει πάντων τούτων καὶ τῆς ἐκ προθέσεως συμμετοχῆς εἰς τὸ καταχθόνιον τῆς κ. Σακελλαροπούλου τοῦ κατηγορουμένου κ. δικηγόρου, κατόπιν τοιούτων ἀποδείξεων καὶ γεγονότων, εἶνε αὐτοδικία, διατάραξις οἰκιακῆς εἰρήνης καὶ πρωτοφανὴς παράβασις καθήκοντος τοῦ κατηγορουμένου κ. δικηγόρου ὅστις ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς τῶν ἀνωτέρω ἀνομημάτων ;

Ἡ «Δικαιοσύνη», τὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐργασίαν τῆς ὁποίας εἰλικρινῶς φρονῶ ὡς μέλλουσαν νὰ σημειώσῃ σταθμὸν ἀξιοσημείωτον ἐν τῇ συγχρόνῳ δικαστικῇ καὶ νομικῇ σταδιοδρομίᾳ, παρακαλῶ νὰ ἐκφέρῃ καὶ πάλιν τὴν γνώμην της, ἤδη ὁπότε ἀκούομαι καὶ ἐγώ, διότι θέλω ἂν ὁπωσδήποτε ἔσφαλλον ἢ ἠδίκησα διὰ τῶν ἐνεργειῶν μου τὸν κ. Ρήκαν ἤ τινα τῶν συγκατηγορουμένων του, παρ' ὅλον τὸ κῦρος ὅπερ προσδίδουσιν εἰς πάσας τὰς μέχρι τοῦδε πράξεις μου αἱ γνῶμαι ἑπτὰ ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων δικαστῶν, θέλω ἂν ἔσφαλλον, νὰ ζητήσω καὶ δημοσίᾳ συγγνώμην παρ' αὐτῶν, ἢ ἂν τοὐναντίον, οἱ δρᾶσται τοιούτων ἀνομημάτων ἐκτὸς τῆς δικαστικῆς νὰ ὑποστῶσι καὶ τῆς δημοσίας γνώμης τὴν καταδίκην.

Ἐν Μεσολογγίῳ, τῇ 9ῃ Μαΐου 1907

Διατελῶ μετὰ διακεκριμένης ὑπολήψεως

Ι. Γ. Φαρμάκης

Δικηγόρος ἐν Μεσολογγίῳ

ΤΑ ΟΡΙΑ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΕΩΣ

Ἡ θέσις τοῦ δικηγόρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου ποινικὴν διαδικασίαν. Ἡ γνώμη τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τῇ 5 Μαΐου συνεζητήθη ἐνώπιον τοῦ δευτέρου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ ἀποφάσεως τοῦ Κακουργιοδικείου Πατρῶν, ἥτις, μεταξὺ ἄλλων λόγων, περιεῖχε καὶ τὸν ἑξῆς : Ὅτι δὲν ἐδόθη ἀκρόασις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς ὑποβληθεῖσαν πρότασιν ἵνα ἀποφασίσῃ τοῦτο, ἂν ἐπιτρέπηται εἰς τὸν Εἰσαγγελέα νὰ πτοῇ τὸν μάρτυρα, λέγων πρὸς αὐτὸν «δὲν λέγεις τὴν ἀλήθειαν», ὅτε ὁ πρόεδρος διέκοψε τὸν συνήγορον, ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτοῦ τὸν λόγον καὶ ὅτι, ἀγορεύοντος τοῦ εἰσαγγελέως, ὁ συνήγορος ἠθέλησε νὰ ὑποβάλῃ πρότασιν εἰς τὸ δικαστήριον περὶ ἀνακριβείας τινὸς ὡς πρὸς τὴν κατάθεσιν ἑνὸς μάρτυρος, ὁ δὲ πρόεδρος ἀφήρεσε τὸν λόγον εἰπὼν «σοῦ ἀφαιρῶ τὸν λόγον, διότι διέκοψες τὸν εἰσαγγελέα».

Τοιοῦτος ἐν συνόψει ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως, ἐκ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης ἐκτιμήσεως τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ θέσις τοῦ συνηγόρου ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ ἀπέναντι τοῦ προέδρου καὶ ἰδίᾳ τοῦ Εἰσαγγελέως. Κατὰ πόσον ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλυσεν ὡς ἔδει, διὰ τῆς κατωτέρω ἀγορεύσεώς του τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἀπόψεώς του, δὲν εἶνε τοῦ παρόντος ν' ἀποφανθῇ τις. Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ εἶνε προφανὲς εἶνε ὅτι ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἐδείχθη κάτοχος τοῦ ζητήματος τέλειος, ἐξετάσας τοῦτο ὑπὸ πάσας αὐτοῦ τὰς μορφὰς καὶ γενικώτερον καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κρατοῦντα.

Τὰ σχετικὰ τῆς ἀγορεύσεως ταύτης τοῦ κ. Δ. Τζιβανοπούλου μέρη ἔχουσιν ὡς ἑξῆς :

Πρὸς ὕπαρξιν τοῦ λόγου τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἐδάφιον 7 τοῦ ἄρθρου 458 ἀπαιτεῖται νὰ παρελείφθη ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ρητῆς καὶ ὡρισμένης προτάσεως ἀφορώσης εἰς ἐξάσκησιν δικαιώματος χορηγουμένου ὑπὸ τοῦ νόμου. Δὲν ἀρκοῦσιν ἁπλαῖ παρατηρήσεις, καὶ εἶνε ἀδιάφορον ἂν ὁ νόμος ἀπειλῇ ἀκυρότητα διὰ τὴν παράβασιν τῆς διατάξεως. Ὁ νόμος, ὑποχρεώνων τοὺς δικαστὰς νὰ ἀποφαίνωνται ἐφ' ὅλων τῶν παρεμπιπτουσῶν τοιούτων αἰτήσεων, καθίστησιν ἀδύνατον τὴν ἄρνησιν δικαιοσύνης, διότι καὶ ἁπλῆ παράλειψις τῆς ἀπαντήσεως ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς κυρίας ἀποφάσεως. Ὅταν ὅμως ὁ δικαστὴς ἀποφανθῇ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐπὶ τῆς προτάσεως, ἡ ἀπόφασις δὲν προσβάλλεται διὰ λόγου ἀναιρέσεως τατὰ τὸ ἄρθρ. 458 ἐδάφ. 7, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐδάφ. 17, ἤτοι ἂν ἔγεινε παράβασις τύπου τινὸς τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου. Ὅθεν πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ἐὰν ἡ αἴτησις τῶν κατηγορουμένων ἔτεινεν εἰς τὴν ἐξάσκησιν νομίμου δικαιώματός των, καὶ ἂν ὑπεβλήθη διὰ φράσεων μὴ προσβαλλουσῶν τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς.

»Τὰ ἄρθρα 386 καὶ 388 ρυθμίζουσι τὰ δικαιώματα τοῦ προέδρου, εἰσαγγελέως καὶ συνηγόρων ὡς πρὸς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 365 ποινικῆς δικονομίας ὁ πρόεδρος ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν σπουδὴν εἴτε κατὰ εἴτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου· συγχρόνως χρεωστεῖ νὰ ἀπορρίπτῃ ὅλας τὰς προτάσεις, αἵτινες μὴ δυνάμεναι νὰ παραγάγουν κανὲν ἄξιον λόγου ἀποτέλεσμα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δίκης, εἰμποροῦν μόνον νὰ ἐπιφέρουν ἀνωφελῆ παράτασιν τῶν συζητήσεων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 376 τῆς αὐτῆς δικον. ὁ πρόεδρος ἐνθυμίζει τοὺς συνηγόρους, ὅτι χρεωστοῦν νὰ μὴ λέγωσί τι ἀντιβαῖνον εἰς τοὺς νόμους, καὶ νὰ φυλάττωσι τὴν προσήκουσαν κοσμιότητα, καὶ μετριότητα τῶν ἐκφράσεων. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος προτάσεις ἐκρίθησαν ὑπὸ τοῦ προέδρου ὡς μὴ ὑποβληθεῖσαι διὰ τῆς προσηκούσης κοσμιότητος τῆς ἐκφράσεως καὶ ὡς μὴ ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἐξάσκησιν νομίμου δικαιώματος. Καὶ ἡ δευτέρα μὲν αὕτη δικαιολογία ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ νόμου καὶ ἰδίως ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀπειλουμένης ὑπ' αὐτοῦ ἀκυρότητος.

Δύναται ὅμως νὰ γείνῃ προσφυγὴ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ διὰ τὴν πρώτην αἰτιολογίαν, ἤτοι διὰ τὴν μὴ εὐπρέπειαν περὶ τὰς ἐκφράσεις, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀφῃρέθη ὁ λόγος; Δὲν περιωρίσθη οὕτως ἡ ὑπεράσπισις;

»Ὡς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τὴν θέσιν τοῦ συνηγόρου ἀπέναντι τοῦ Εἰσαγγελέως ἐπικαλοῦμαι ἀπόφασιν τοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας ἐπὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως ἐπιβαλλούσης πειθαρχικὴν ποινὴν κατὰ τοῦ διασήμου δικηγόρου Emile Olivier, ὅστις ὁμιλῶν περὶ **ἐκκλήσεως γενομένης,** ὡς ἔλεγε **ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐν τῇ ἀγορεύσει του εἰς ἀγριώτατα πάθη,** προσέθηκεν **ὅτι τοῦτο ἦτο κακόν,** ἤτοι ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὅτι ἀτόπως ὁ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε νὰ ἐξερεθίσῃ τοὺς δικαστὰς κατὰ κατηγορουμένου διεγείρων παρ' αὐτοῖς τοιαῦτα πάθη. Ἡ δίκη ἦτο πολύκροτος, διότι καὶ ὁ δικηγορικὸς σύλλογος τῶν Παρισίων δι' ὑπομνήματός του ὑπεστήριζε τὴν ἀναίρεσιν ἐπικαλούμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὑπερασπίσεως. Εἰσηγητὴς ἦτο ὁ Hèlie, ὅστις ἐν τῇ ἐκθέσει του ἐπιποιήσατο μνείαν εἰσηγήσεως τοῦ Troplong ἐπὶ τοῦ ὁμοίου ζητήματος. Ἡ δὲ ἀπορρίπτουσα τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως ἀπόφασις ἔχει τὴν ἑξῆς αἰτιολογίαν· «Ἐπειδὴ ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἀναγνωρίζουσα τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας ὑπερασπίσεως προσθέτῃ ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν περιλαμβάνει τὸ δικαίωμα τῆς προσβολῆς κατὰ τοῦ εἰσαγγελέως, ἐπεξηγεῖ τὸν περιορισμὸν τοῦτον ἐπάγουσα ὅτι ἡ κατὰ τοῦ εἰσαγγελέως προσβολή, ἣν θέλει νὰ ἀπαγορεύσῃ, δὲν ἀφορᾷ τὰ ἐπιχειρήματα ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, τοὐτέστιν εἶνε ἐπίκρισις τῆς διαγωγῆς τοῦ εἰσαγγελέως καὶ μομφὴ κατὰ τῶν πράξεών του, οὕτω δὲ ἐξηγουμένη ἡ γενομένη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως διάκρισις δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς ὑπερασπίσεως οὐδὲν δικαίωμα, ὅπερ ἔχει ἐκ τοῦ νόμου». Ταῦτα πάντα κατ' ἰσχυρότερον λόγον ἐφαρμόζονται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅτι δὲν ἐπεβλήθη πειθαρχικὴ ποινή, ἀλλ' ἀφῃρέθη ὁ λόγος δι' ἀποφάσεως τοῦ προέδρου, διότι αἱ ἀποφάσεις τοῦ προέδρου εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον ὑπόκεινται.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΛΙΑ Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΤΗΡΙΩΝ

ΚΑΙ ΕΝΕΧΥΡΟΓΡΑΦΩΝ

ἤτοι ἑρμηνεία τοῦ νόμου περὶ Γενικῶν Ἀποθηκῶν

Μελέτη πλήρης ἐπὶ θέματος τοιαύτης πρακτικῆς σπουδαιότητος εἰς τόμον ἐκ σελ. 272.

Τιμᾶται δραχ. 7

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία

Λόγος ἐναρκτήριος, ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῇ 3 Φεβρουαρίου 1907 ὑπὸ

Π. Δ. ΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ὑφηγητοῦ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου.

Τεῦχος ἐκ σελ. 30 — Τιμᾶται δραχμῆς.

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ

ΔΗΜΑΡΧΟΣ

ΚΑΙ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ψηφίσματα.—Ἐκτέλεσις αὐτῶν Εὐθῦναι δημάρχου.

Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ 26ου τόμου τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Γαλλικῆς νομολογίας.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΜΥΝΗΣ

ΥΠΟ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ Ι. ΚΑΡΑΠΑΝΟΥ

Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

Τεῦχος ἐκ σελ. 65. Τιμᾶται δραχ. 2.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

Ἐξεδόθη καὶ τὸ ἕκτον τεῦχος δι' οὗ συμπληροῦται ὁ πρῶτος τόμος. Πλὴν τῆς καθαρῶς ἐπιστημονικῆς ἀξίας τοῦ ἔργου τούτου, περὶ ἧς εἰς ἑπόμενον φύλλον, δὲν δύναταί τις ἢ νὰ ἐξάρῃ τὸν πλοῦτον τῶν πηγῶν ὧν ὁ συγγραφεὺς ποιεῖται χρῆσιν καὶ τῆς νομολογίας εἰς ἣν ἀνὰ πᾶν ζήτημα παραπέμπει.

ΑΝΤ. ΓΡ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Δ. Ν. ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ

Πλήρης μελέτη περὶ συμβολαιογραφίας.

Τιμᾶται δραχ. 5

Τύποις Π. Α. Πετράκου